

עקרות מחשבתית, פשיטת-רגל אינטלקטואלית.

אטימות ריגשית והתאבנות מוסרית...

בימי זוהרן, בשנות השלושים: ייצור החלב עלה ב-14%, וייצור הביצים ב-8%. אפילו חבריה הממשלה, שבאו היום בהמניהם כדי שהמורה תרשום את נוכחותם, ניסו — ולא תמיד הצליחו — להסתיר את פיהוקיהם.

ריבונן של עולם, מה לכל המיספרים האלה ולאמת על המצוקה? 160 אלף ילדים במצוקה — בעם קטנטן כשלנו! 25 אלף ילדים במצוקה טוטא-לית, מנוונת, חסרת-תוחלת! רבבות בני-אדם בצפיפות של ארבעה לחדר — ארבעה לחדר! וכל זה בחברת השפע, כאשר מעמד חדש של פרוטקציונרים ובעלי-שררה עושה חיים משוגעים על חשבון הציבור, ובני-טיפוחי השילטון מכלים בארוחת-ערב אחת במיסעדת-פאר את הקיצבה החודשית של זקן גלמוד!

אף אחד מן המיספרים האלה אינו מחזיק מעמד במיבחן האכזרי של החיים.

חינוך חובה ל-97% של הילדים. נהדר. אבל איזה חינוך? 40 ילדים בכיתה, כשמורה עייפה מתרועעת ביניהם ואינה מספיקה אף לטפל בבעיות מישמעת, לא כל שכן בהקניית ידע, וכשהטיפול הסוציאלי והפסיכולוגי במיקרים הקשים בכל כיתה אינו קיים אלא על גבי הנייר הסבלני!

כך עוברת המצוקה בירושה מדור לדור, כשהפער הולך וגדל. מוקש קטלני מונח מתחת לבניין חברתנו. והגברת מאיר שמה עדין כרית של מילים חסודות.

זאב הרינג: תפסיק לספסר במצוקה! אתה מספסר במצוקה! מה לך ולמצוקה? מתי כתבת עליה? כל השבועון שלך מלא דברים אחרים לגמרי. אתה משמיץ את המדינה!

אורי אבנרי: אני עזבתי את בית-הספר בגיל 13, ומאז אני עובד. ממשלה מלכותית זו, יחד עם מנשק-ידיה באופוזיציה המלכותית, מסיימת את כהונתה הפורמלית באווירה של התפרקות. האינפלציה הדוהרת אוכלת את פרי עמלם של האזרחים.

האוויר מורעל והכבישים סתומים. האגמים גוועים והים מוזהם. בכתיה-החולים מתגלגלים החולים במסדרונות, וחולי-הרוח מסתובבים ברחובות. בתי-הסוהר גדושים ומלאים בקורבנות המחזלים הממשלתיים, המצטופפים בתאים כמו חיות בכלוב. ירדנים מפגרים, אמללים נשלחים למוסדות שבהם שוררים תנאי-זוועה מחרידים. מערכת הטלפונים מתמוטטת, והרואר חוזר לימי התורכים. זוגות צעירים אינם מתחתנים מחוסר דיר הוגן, ואחרים משתעבדים לכל חייהם. והנהג של חיינו הולך ונהרס לנגד עינינו, מתיפארת ירושלים ועד הדר הכרמל. האם הכר רע? לא, בהחלט לא. העם הוא טוב, הנוער הוא טיב, הארץ היא טובה. הממשלה, המערך הפוליטי, כל המימסד המאוכזן הזה עד קואליציותו ואופוזיציותו — בהם הרע.

עלי בריקדות

לפני שלוש שנים הצהירה הגברת גולדה מאיר, מעל דוכן זה: „תמציאו לי חוק להוציא את חברי-הכנסת אבנרי מן הכנסת. ואלץ נגדו על הבריקדות.“ מישאלה זו מוכנת בהחלט. יש רצון להשתיק את הקול האומר שהמלך עירום. אבל קול זה יישאר בכנסת, והוא יוסיף להגיד את האמת — ולא יעזרו גם הבריקדות.

זאב הרינג: עכשיו אתה נמצא במצוקה!
אורי אבנרי: הייתי רוצה לאחל לחברי-הכנסת הרינג להתייצב פעם לבדו לבריקדות, ונראה אם הוא יקבל קול אחד או חמישים ואחד קולות. הווי"ר צבי צימרמן: את האיחזורים האלה תחליפו במזנון.

בתום הדיון הגשתי הצעת-סיכום בת שש מילים: „הכנסת קוראת לממשלה לפעול למען השלום.“ הצעה זו הורדה מסדר-היום ברוב עצום של כל סיעות הבית, מלבד רק"ח. זה היה המעשה האחרון של הכנסת השביעית.

נאומנו האחרון בכנסת השביעית היה במסגרת הדיון על נאום של ראש-הממשלה על פעולות ממשלתו, שהיה מוקדש כולו לבעיית הפלסטינים ולבעיית המצוקה. ברגע שפתחתי בדברי, כמה גולדה באופן הפגנתי, ניגשה לדלת ועמדה שם ועישנה. ברגע שירדתי מהדוכן, חזרה גולדה למקומה.

אורי אבנרי: שמענו את שירת-הברבור של הממשלה הזאת. שירה ארוכה מאוד ומשעממת מאוד, של ממשלה עייפה מאוד.

45 דקות על בעיית הפלסטינים — הפלסטינים שאינם קיימים. (אני חרד לחשוב כמה שעות היתה ראש-הממשלה מקדישה לפלסטינים, אילו אכן היו קיימים. לדעתה!). 60 דקות על בעיית המצוקה — המצוקה שאינה קיימת, שכמעט אינה קיימת. הקיימת קצת-קצת, ושתיעלם או-טו-טו אם רק ניתן כולנו את קולנו לרשימת המערך. פנתרים ופלסטינים, מצוקה של עם ומצוקה של גווער, בעיית-הבעיות מחוץ ובעיית-הבעיות מבית — ולשתיהן אין לראש-הממשלה תשובה.

לא תשובה, לא פיתרון, לא בשורה חדשה, לא גישה חדשה — אלא רק אותן מדיניות שדומות ועלובות, אותן הכטחות ריקות מתוכן. כמו המזכרים מבית הברבנות, המלכה הזאת „לא למוח ולא שבתה כלום.“ זהו מחלל של שכל ומחלל של לב. המחלל הכפול שהוא תמצית הכישלון של ממשלת גולדה מאיר בארבע שנות כהונה.

אף לא צעד אחד לקראת השלום, אף לא צעד אחד לקראת הצדק הסוציאלי. קיפאון מוחלט, עיקש, עקשני, מנוון. בשני השטחים כאות ירדי נגדו ארבע התכונות העיקריות של ממי שזהו ויש מנהיגותה: עקרות מחשבתית, פשיטת-רגל אינטלקטואלית, אטימות ריגשית והתאבנות מוסרית.

פלסטין: האתגר ההיסטורי

הטרגדיה הגדולה של העם הפלסטיני היא אתגר היסטורי לישראל: אתגר אינטלקטואלי ואתגר מוסרי. הנה תשובתה של הגברת גולדה מאיר לאתגר מונומנטלי זה: „ייעשה נסיון שיטתי להטריד אותנו בנושא זה...“

להטריד! שניים וחצי מיליון בני-אדם, עם שלם שאיבד את מקומו במישפחת העמים, עם

המשווע לבית לאומי משלו, לזהות לאומית ולחרות לאומית! מאות אלפי מישפחות מפוצלות, שבורות, מפוזרות.

„להטריד!“ מיטריד! ממשלת גולדה מאיר: לעם הזה יש לגברת גולדה מאיר עצה ידידותית. שיסתדר בירדן. שיקרא לירדן בשם פלסטין. שילך לחיות בארצות-ערב האחרות, בין אחים ערביים. כך מייעצים לנו שוואיישראל שבקרוב הערבים: שנגד דברוקדין ונחיה שם בין אחינו היהודים. או שנקים לנו מדינה באוגנדה, ונקרא לה „ארקיישראל“.

ובינתיים אומרת הגברת מאיר: לא נסכים למדינה שלישית בין המידבר והים, בין ישראל וירדן; ולא ננהל משאומתן עם מרצחים (קרי: עם כל מנהיגות פלסטין נית שהיא); נעזור לפליטים להתיישב בארצות ערביות אחרות; וניתן לתושבי השטח „חיים“ (איו הגדרה: „תושבי השטחים“) את כל הזכויות וההטבות והקידמה שיש לתושבים המאושרים במוזאמביק.

זאב הרינג: למה לא פתרת את השאלות האלה בוועידות-השלום שלך? ישבת עם ערבים ועם פלסטינים, איזה תרומה תרמת? עם מי ישבת?

אורי אבנרי: חברי-הכנסת הרינג, זו לא המומחיות שלך. תעבור ל-שטח אחר.

איזו אטימות מוסרית!
איזו איהקשבה לפעמיחזב של ההיסטוריה! להתייחס אל עם שלם כאל אבק-אדם, כאל צמחים שאפשר להעבירם ממקום למקום, לעקור אותם פה ולשתול אותם שם. לפי השגיגות של הגננת! אקירת ובידעם כסמל לגישה כללית!

אכן, ייעשה נסיון להטריד אותך בנושא זה. לא רק בחוץ, אלא בבית. אנחנו נטריד אותך בבית הזה, בכנסת הכאה. בשם המצפון היהודי ובשם השכל הישראלי נטריד אתכם, עד שנחזיר ללב המאוכזן ולראש האטום את האמת היסודית של דורנו: צדק לפלסטין פירושו שלום וכיטחון לישראל!

המצוקה: מוקש קטלני

רק צעד קטן אחד, צעד קטן מאוד, מפריד בין הזלזול המרושע במצוקת העם השכן ובין האדישות הרגשית למצוקת בני עמנו שלנו.

כמו הרון אדיראשיר יצאה הגברת מאיר מהיכז שידטונה, ערב הבחירות, כדי לראות איך חי העם. סירה, ראתה, ונאמחה.

איזה נאום! פסוק אחד לתיפארת המליצה שהסטאטיסטיקה אינה מבטאת את הרגשת המצוקה — ואחר-כך סטאטיסטיקה וסטאטיסטיקה וסטאטיסטיקה, פקידים זרי-זים ישבו ותכינו מיספרים, מיספרים, מיספרים. זה הזכיר קצת את נאומי סטאלין